

A parábola do cazador cazado

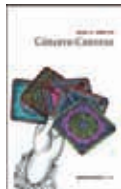
Teatro Reflexión de Prieto arredor das verdades e mentiras da representación

Cóncavo-Convexo · José

Luís Prieto ·

Embora, 2007 ·

96 páx · 10 euros

José Luís Prieto, neno prodixio da Escola Municipal de Teatro de Narón, é un exemplo da importancia que teñen estas iniciativas de animación teatral e de formación teatral de base para o establecemento dun tecido teatral capaz de xerar creadores. Quizais, fóra da recoñecida capacidade socializadora e pedagóxica das escolas municipais, o seu obxectivo último non sexa outro có de detectar talentos. Prieto saíu de Narón cun Max baixo o brazo por *Monólogo do imbécil* (2003) e cunha chea de proxectos que se materializaron en pezas de éxito no seu percorrido galego, unha delas merecedora do seu segundo Max: *Fobias* (2005). *Fobias* é, sen dúbida, e independentemente da súa calidade teatral, un texto importante na obra de Prieto. Construída coma unha comedia de intriga psicolóxica, a obra interésanos na medida en que senta a base para a creación dun universo propio, un macrotexto do que Prieto irá tomando personaxes e argumentos desde os que construír outras obras, outros textos, sempre cun denominador común que xa se amosa como elemento de estilo no autor: unha rápida dosificación do ritmo, unha *puntuación* da obra case cinematográfica, e finalmente a débeda nos temas, estéticas e intrigas á sétima arte, obrigándonos a debruzaarnos sobre a relación entre teatro e cine amosando que tamén no teatro é posíbel unha lectura cinematográfica e, polo tanto, narrativa.

Cóncavo-Convexo (que, na súa versión escénica de 2006, se titulaba *Carambola*) é outra

comedia de intriga que arrinca apelando á narrativa: unha escritora vén de rematar unha novela cuxo argumento é o de *Fobias*. A obra procura, a partir de aí, conducir o lector cara a unha reflexión sobre a verdade e a mentira, sobre os propios termos da representación e do teatro coma xogo a través dunha situación que se converte conscientemente en inverosímil: cando a novelista e o seu home se dispoñen a cear o que lles preparou a súa intrigante criada, irrompen na escena dúas viaxeiras (con estrondo de tormenta incluído) que marcan un xiro no argumento e nos proxectos da protagonista. A todo iso hai que engadir a presenza case fantasmal de Clara, unha muller estraña, pechada en si mesma, que cumpre a función da clarividencia dos tolos, de tan fonda traxectoria na nosa tradición teatral. O obxectivo, a partir de entón, será enganar as viaxeiras, facerlles crer que, coma nas películas de terror (unha vez máis, o cine) van ser asasinadas.

Pero *Cóncavo-Convexo* non é só o relato de como medra a tensión; é tamén a parábola do cazador cazado baixo forma teatral, e velaí está a reflexión que máis nos interesa na obra: a capacidade do xogo (e tamén do teatro) para conquistar as vidas dos seus artífices, para converter a mentira en verdade ou, se se quere, para modificar a percepción da realidade. Nada é o que parece en *Cóncavo-Convexo*, e a vontade da artífice do enredo (unha *directora de escena*? alguén que simplemente *xoga*? alguén que *relata*?) remata sucumbindo á ausencia de fronteiras entre xogo e vida e, polo tanto, caendo irreversibelmente na loucura. En definitiva, a cuestión proposta por Prieto non é fútil: onde se encontran os límites da teatralidade?

// Inma López Silva